

Kroky bolo počuť čoraz bližšie. Sivé ucho bol v strehu. Nevedel, čo by mal od cudzích vlkov očakávať. Časy, keď bol ešte vlčica a žil vo svorke, dávno pominuli. Ďalej stál na mieste a ani sa nepohol. Z lesa sa potichu vynorilo niekoľko vlkov. Skupinu viedla biela majestátna biela vlčica so sivými škvrkami na nohách a okolo ňufáka. Sivému uchu sa zdala veľmi povedomá, no nevedel si spomenúť, odkiaľ ju pozná. Svorka prekvapene zastala. Chvíľu Sivé ucho pozorovali. Nejavili ani náznak toho, že by naň chceli zaútočiť, ale vlk nikdy nevie. Bol nervózny. Ľavým uchom mu šklbalo. Biela vlčica sa opatrne blížila k nemu a so záujmom si ho obzerala. Aj jej sa Sivé ucho očividne zdal povedomý. „Si to ty?“ začala neisto, „si to naozaj ty, Sivé ucho?“. Vlčica ho pomaly obišla a ďalej si ho prezerala. „Áno,“ odpovedal pomaly. Odrazu si všimol veľkú sivú škvrnu na jej labe. Ihneď vedel, kto to je. „Sivá laba?“ ticho sa spýtal. „Áno,“ štekla veselo Sivá laba. „Už je to celú večnosť, čo sme sa nevideli, braček!“ s roztopašným zakňučaním naňho skočila a prevalila ho na chrbát. „Som taká rada, že ťa znova môžem zvaliť na zem!“ veselo zavyla. Chvíľu sa kľbčili v snehu. Sivé ucho tomu nemohol uveriť. Stretol svoju malú sestru, teraz silnú a rýchlu, ktorá dokonca vedie lov! Bol na ňu hrdý. Poriadne vyrástla odkedy sa videli naposledy. Po prvýkrát ľutoval, že ju opustil. Že opustil ju a všetkých svojich súrodencov spolu s mamou a otcom, ktorí boli jeho oporou, keď bol neistý a vždy stáli pri ňom, keď ešte nebol schopný brániť sa sám. Všetci mu veľmi chýbali. A určite aj on im. Keď z neho Sivá laba konečne zliezla a on sa postavil na rovné nohy, všimol si pobavené pohľady sestriných spoločníkov. Väčšinu z nich si dobre pamätal. No zahliadol aj jedného vlka, ktorého nepoznal. Srst' mal čiernu ako uhol' a jeho tvár bola chladná, bezvýrazná a zjazvená od bitiek. Sestra si všimla, že Sivé ucho na čierneho vlka prekvapene hľadí. „To je Smrtiaci pazúr,“ vysvetlila mu, „nedávno bol prijatý do svorky ako samotársky vlk.“ Sivé ucho sa nervózne poškrabal na krku. Čierny pazúr mu bol nesmierne nesympatický a cítil sa pri ňom veľmi nepríjemne, hlavne keď ho čierny vlk neprestajne prebodával mrazivým pohľadom. To ho až tak vyviedlo z miery, že sa musel prinútiť sústrediť sa na niečo iné. „Sivé ucho? Mala by som na teba jednu prosbu...“ Sivá laba sa naň dlho poďívala. „Mohol by si sa, prosím, vrátiť do našej svorky?“ sklonila hlavu, akoby mala pocit, že od neho žiada priveľa. Sivé ucho sa nad otázkou najprv začudoval, no hneď mu aj začala dávať zmysel. „Viem, že to pre teba nebude ľahké ... no my ťa potrebujeme! Práve sme na love a ešte sme nič nechytli. Pre svorku nastali ťažké časy a zide sa nám každý dobrý lovec - koristi neustále ubúda. Bez tvojej pomoci možno celá svorka umrie od hladu! No dobre, všetci možno nie, ale ved' vieš, čo mám na mysli! Len pod' a my ťa s radosťou prijmemo späť, prosím, veľmi si mi chýbal...“ posledné slová ticho zakňučala a Sivé ucho pochopil, že je pre ňu dôležité, aby sa k nim vrátil. „Dobre,“ súhlasil. Sivá laba nahodila mierny vlčí úsmev. „Vedela som, že nám ostaneš verný.“ Otočila sa k ostatným vlkom, ktorí boli s ňou a zavelila: „Pod'me! Nemáme veľa času a musíme nasýtiť svorku!“ Skupina vlkov zamierila do lesa.